

телнитѣ и интересни нѣща въ нашия литературенъ животъ. Тѣ сж били чакани и приемани съ радостъ. Вазовъ непрестанно е работилъ надъ своитѣ многобройни и разнообразни творби. Всѣка година е донасяла ту нѣкоя стихотворна сбирка, томъ, разкази, романъ, драматично произведение или пѣтни бележки. Защото, между работата Вазовъ е намиралъ сгода и време да обикаля родната земя, да открива предъ насъ нейнитѣ хубости, да ни накара да я опознаемъ, да я обикнемъ съ дълбоката любовъ, съ която самъ поетътъ така беззаветно е обичалъ България.

Отъ августъ 1897 г. до януарий 1899 година Вазовъ е билъ министеръ на народната просвѣта, а следъ това вече до края на живота си той се е занимавалъ изключително съ литература.

Презъ 1920 година Вазовъ отпразднува най-тържествено петдесетгодишния си юбилей на своята книжовна дейность. Тоя празникъ бѣше истинска прослава на заслужилия великъ народенъ поетъ. Цѣлиятъ български народъ тогава даде изразъ на своята голѣма почитъ и любовъ къмъ поета, който толкова време бѣше ехо и изразителъ на народнитѣ радости и скърби. И една година следъ това на (1921) година престарѣлиятъ поетъ тихо угасна на седемдесетъ и една годишна възраст.

Широко и разнообразно е творчеството на Вазова. Всички родове произведения сж застъпени отъ него: и поезия, и проза, и драма. Вазовъ е творилъ съ лекостъта и плодовитостъта на голѣмъ даръ и ни е оставилъ творбитѣ на своя духъ, събрани въ много томове съчинения.

Голѣмъ е за насъ Вазовъ преди всичко като поетъ — единъ отъ най-голѣмитѣ между другитѣ наши пѣвци.

Въ неговата поезия трепти сърдцето на човѣкъ, но надъ всичко въ нея се издига гласътъ на дълбоката и пламенна любовъ къмъ България, къмъ нейното минало, природа и животъ. България е най-скъпиятъ блѣнъ на Вазова и за нея той е готовъ да се жертвува, да се отрече отъ себе си. „Родино, за тебе пѣхъ! Ти цѣла бѣше въ пѣсенъта ми“ — говори на залѣзъ въ края на живота си поетътъ. А въ друго свое стихотворение той казва:

„Отъ раннитѣ си младини живѣхъ
за менъ си не, а за народа,
отъ раннитѣ си младини запѣхъ
за родина и за свобода.

Природата на България буди у Вазова възторгъ съ своитѣ райски хубости, а нашата история неведнажъ е давала на Вазовъ материалъ за негови творби и чрезъ тѣхъ той се е стремилъ да покаже славата и величието на народа ни.